

25 lat Prałatury Opus Dei

Narodziło się i istnieje już 80 lat w Kościele, aby mu służyć. Opus Dei - Prałatura personalna. W tym roku obchodzimy 25-tą rocznicę jej erygowania. Przypominamy znaczenie tego wydarzenia.

15-03-2008

Zachęcam was, byście trwali w dziękczynieniu. Patrzcie, wszystko, co mamy, mało lub dużo, zawdzięczamy Bogu. Nie ma nic dobrego, co pochodziłoby od nas.

***Jeśli kiedyś napełnicie się pychą,
wzniescie spojrzenie ku górze, a
zobaczycie, że jeśli macie w sobie
coś szlachetnego i czystego -
zawdzięczacie to Bogu[1].***

Dwadzieścia pięć lat temu, biskup
Álvaro del Portillo przypomniał
powyższe słowa św. Josemarii w
Liście z 28 listopada 1982 roku.

Chciał w ten sposób wyrazić Bogu
wdzięczność za spełnienie *intencji
specjalnej*: erygowanie przez Papieża
Prałatury personalnej Opus Dei.

**Ut in gratiarum semper actione
maneamus!**

Papieski akt erygowania Prałatury
personalnej Świętego Krzyża i Opus
Dei oraz usankcjonowanie
przygotowanego przez św. Josemarię
dokumentu *Codex iuris particularis
Operis Dei*, jako Statutu nowej
Prałatury, stanowiły koniec
poszukiwania przez Dzieło formy
prawnej adekwatnej do jego natury.

Droga prowadząca do erygowania prałatury była długa i złożona. Wiodła poprzez szereg aprobat udzielanych na mocy możliwości prawnych istniejących w danym momencie. ***Dzieci moje, Bóg zawsze pomagał nam, abyśmy - pośród różnych okoliczności życia Kościoła i Dzieła – szli konkretną drogą prawną, która w każdym momencie historycznym – w latach 1941, 1943 i 1947 – miała trzy fundamentalne cechy: była możliwa, odpowiadała na potrzeby wzrostu Dzieła i wśród różnych możliwości prawnych, była rozwiązaniem najbardziej adekwatnym, to znaczy najmniej nieadekwatnym do rzeczywistości naszego życia***[\[2\]](#). Nie jest to tylko nakładanie się kolejnych, nie związanych ze sobą etapów, lecz droga prowadząca do osiągnięcia ostatecznej formy prawnej całkowicie adekwatnej do eklezjalna rzeczywistość Opus Dei, które

„zobaczył” św. Josemaría 2
października 1928 roku.

We wspomnianym Liście z 1982 roku, biskup Álvaro del Portillo stwierdzał: ***głęboki powód naszej wdzięczności, nie ogranicza się tylko do niewątpliwie ważnego faktu aprobaty przez Papieża formy prawnej, której dla Opus Dei chciał nasz Założyciel. Wynika bowiem z tego wszystkiego, co ów akt papieski dla nas oznaczał w ciągu poprzedzających go intensywnych lat, ciężkich i szczęśliwych, lat oczekiwania i zjednoczenia z Bogiem. Dzieło, niewzruszone, stałe i pewne, zjednoczone z naszym Ojcem w tej samej intencji, modliło się, cierpiało, czekało, pracowało. I to właśnie okazało się być ogromnym dobrem, dla Opus Dei i dla całego Kościoła. (...) Bóg stale wychodził z inicjatywą, na wiele sposobów działając w sercu i w umyśle Ojca,***

*z korzyścią dla nas, jego dzieci.
(...) Pomimo naszych osobistych
nędz, Dzieło szło Bożym tempem.
Nasz Ojciec heroicznie od
początku uchwycił ten rytm.
Przypadło mu w samotności, z
Bogiem, stawiać czoła najcięższym
trudnościom, przez które Bóg nas
prowadził. Do nas należało iść za
nim, być może nawet bez
dotykania kolców, które na
każdym kroku wbijały się w jego
duszę[3]. (...) Te Deum, które
dzisiaj zanosimy do Boga, nie
może być jak kwiaty na świąteczny
dzień. Powinno brzmieć stale,
niczym dziesięciozgłoskowiec
Miłości Bożej, w który – jak
pragnął nasz Ojciec – mamy
zamieniać prozę każdego dnia[4].*

Srebrna rocznica erygowania
Prałatury Opus Dei stanowi
szczególną okazję odnowienia
wdzięczności Bogu. Upragniony
moment nadszedł po latach

modlitwy i intensywnej, ofiarnej pracy. Biskup Álvaro był świadomy, że wszystko co się posiada, nie ważne - mało lub dużo - zawdzięcza się Bogu. Czy przekonanie to nie powinno w bieżącym roku wypełniać wdzięcznością wszystkich wiernych Prałatury?

Cząstka Kościoła

Święty Josemaría zapewniał, że wraz z ostateczną formą prawną, ***omnia bona pariter cum illa*** (Mdr 7,11), objawią się niezliczone dobra dla Kościoła. Wśród nich między innymi to, że dużo łatwiej będzie postrzegać Dzieło jako część Kościoła[5]. W następujący sposób potwierdzają tę intuicję stwierdzenia Buli *Ut sit*: „z wielką nadzieją Kościół kieruje swoją matczyną troską ku Opus Dei (...), aby było zawsze właściwym i skutecznym narzędziem zbawczej misji, którą Kościół realizuje dla życia świata”[6].

Poprzez te słowa Ojciec Święty określa Opus Dei jako obecne „wśród wielu konkretnych form zbawczej obecności jedyne Kościoła Chrystusa”[7]. Dzieło jest Kościołem, częścią Kościoła, która dzięki Bogu działa w wielu diecezjach całego świata, poprzez pracę i apostołstwo swoich wiernych, usiłujących przebóstwić najróżniejsze dziedziny życia, w ścisłej jedności z Ojcem Świętym i biskupami diecezjalnymi.

Opus Dei narodziło się i jest w Kościele, aby mu służyć – taka jest jego racja bytu: chodzi o służbę jednego członka wobec pozostałych członków tego samego ciała. A każdy członek służy innym, po pierwsze i szczególnie wtedy, kiedy wypełnia właściwą sobie misję. Bez jedności, poza ciałem nie ma służby ciała. Taki był duch św. Josemarii od początku, który pisał: ***Jedyną ambicją, jedynym pragnieniem Opus Dei i każdego z jego dzieci, jest służenie***

Kościółowi, jak Kościół chce, aby mu służyło, w obrębie szczególnego powołania, jakie Bóg nam dał[8]. Aż do dnia swojej śmierci powtarzał, że ofiarował swoje życie – łącząc je z Ofiarą Ołtarza – za Kościół i za Papieża.

Służba nasza dokonuje się poprzez nieodzowną dla niej głęboką jedność z Prałatem. Jak nauczał Sługa Boży Jan Paweł II „Jeżeli każdy chrześcijanin w sakramencie Chrztu otrzymuje miłość Bożą przez wylanie Ducha Świętego, to biskup w sakramencie Świeceń przyjmuje w swoim sercu miłość pasterską Chrystusa. Celem tej miłości pasterskiej jest tworzenie komunii”[9]. Jeśli co więcej „komunia jest wyrazem istoty Kościoła”[10], to wierni Opus Dei, będąc zjednoczonymi z Prałatem, jako pasterzem, biorą udział w jego misji, mającej na celu budowanie komunii w Kościele i z Kościołem.

Jan Paweł II zachęcał wiernych Dzieła, aby naśladować św. Josemaríę, realizowali tę służbę „z duchem i sercem otwartym, gotowi służyć Kościołom lokalnym”. W ten sposób bowiem „przyczyniacie się, aby wzmocił się duch komunii”, zalecony w Liście apostolskim *Novo millennio ineunte* jako „jeden z najważniejszych celów naszych czasów”[11].

W służbie Kościołom lokalnym

Udział wiernych prałatury w życiu Kościołów lokalnych zachodzi w sposób wolny i osobisty w miejscu, gdzie wykonują oni swoją pracę zawodową, w rodzinach, wśród przyjaciół, na wzór zaczynu lub soli, które uszlachetniając je, znikają w cieście. W tym sensie, do Prałatury oraz jej członków odnosi się stwierdzenie, że należą one do Kościoła powszechnego, chociaż ich członkowie są także członkami

Kościółów partykularnych, w których żyją i pracują. Ta przynależność do Kościołów partykularnych i charakterystyczna dla niej różnorodność, wyraża się w różnych formach prawnych. Fakt ten nie tylko nie narusza jedności Kościoła partykularnego zbudowanego na biskupie, lecz przyczynia się także do nadania tej wewnętrznej jedności mimo zróżnicowania, które jest właściwością komunii”[12].

Na spotkaniu zorganizowanym „w celu wzmocnienia służby, jaką Prałatura świadczy Kościołom partykularnym, w których są obecni jej wierni”, papież Jan Paweł II, przypominając, erygowanie przez siebie Prałatury Opus Dei 28 listopada 1982 roku, powiedział do uczestników: „Pragnę podkreślić przede wszystkim, że przynależność wiernych świeckich zarówno do Kościoła partykularnego, jak i do Prałatury, sprawia, że misja

Prałatury pomagają zobowiązaniu ewangelizacyjnemu każdego Kościoła partykularnego, tak jak przewidział to Sobór Watykański II, myśląc o prałaturach personalnych. Organiczna współpraca księży i świeckich jest jednym z uprzywilejowanych pól, na którym powstaje i kształtuje się praca duszpasterska skupiona wokół *nowej dynamiki*, do której wszyscy czujemy się zachęcani po Wielkim Jubileuszu. W tym kontekście należy przypomnieć znaczenie *duchowości komunii*, podkreślonej w Liście apostolskim”[13].

W kontekście powyższych słów Jana Pawła II, nasuwa się i taka refleksja, że ważnym elementem dziękczynienia za Prałaturę Opus Dei jest wdzięczność za rzeczywistość Stowarzyszenia Kapłańskiego Świętego Krzyża. Stowarzyszenie, wewnętrznie i nierozłącznie, związane z Prałaturą umożliwiło

licznym kapłanom inkardynowanym do różnych diecezji, aby mieli swój udział w owej duchowości komunii i ***czuli się bardziej kapłanami własnego Biskupa, aby byli bardziej oddani swoim diecezjom, bardziej byli braćmi swoich braci kapłanów, aby bardziej kochali seminaria i dzieła diecezjalne, aby bardziej służyli duszom***[14].

Kolejnym powodem dziękczynienia jest to, iż Lud Boży powszechnie postrzega Prałaturę Opus Dei jako należącą do duszpasterskiej i hierarchicznej organizacji Kościoła zintegrowaną w swojej apostolskiej misji z każdym Kościołem lokalnym i całością Kościoła powszechnego. Spełnia w ten sposób to, o czym wspomina Statut Dzieła na temat relacji z Biskupami diecezji:
„Wszelka działalność apostolska, którą – zgodnie ze swoją naturą i swoim celem – prowadzi Prałatura,

przyczynia się do dobra każdego Kościoła lokalnego”[15].

Powyższy aspekt działalności Opus Dei, biskup Álvaro del Portillo przypieczętował słowami: ***świadomi naszych osobistych słabości, staramy się zawsze być najbardziej wiernymi i lojalnymi podwładnymi, jakich mają Biskupi: z ogromną radością codziennie modlimy się i umartwiamy za osobę i intencje Pasterza diecezji!***[16]. Wyrazem jedności jest miłość, z jaką wielu biskupów na całym świecie odnosi się do wiernych Opus Dei, i zaufanie, z jakim opierają się na ich chrześcijańskim życiu.

Echem uznania dla służby Kościołowi, są słowa Papieża Benedykta XVI, skierowane do Prałata Javiera Echevarrii, z okazji pięćdziesiątej rocznicy święceń kapłańskich. „Kiedy pobudzasz

pragnienie osobistej świętości oraz gorliwość apostołską swoich kapłanów i świeckich, widzisz nie tylko, jak wzrasta powierzona Ci owczarnia, ale udzielasz skutecznej pomocy Kościołowi w pilnej ewangelizacji współczesnego społeczeństwa”[17]. Słowa te są zachętą, aby idąc pod rękę z następcą Piotra, mocno prosić Matkę Bożą: *Cor Mariae Dulcissimum iter serva tutum!* Najśłodsze Serce Maryi, zachowaj drogę pewną! Oby we wszystkich nas wzrosło pragnienie służenia Kościołowi na przypadającym każdemu odcinku społeczeństwa, poprzez ożywianie życia chrześcijańskiego we wszystkich uczciwych pracach. W ten sposób, z odnowioną gorliwością ewangelizowania świata, w codziennym zaczynaniu na nowo osobistego apostołstwa przyjaźni, nadal będzie się spełniało to, co mówił Założyciel Opus Dei: ***miną lata i zobaczycie wiele rzeczy,***

***których ja nie będę już mógł
ogłądać na ziemi. (...) I nie
przestaniecie dziękować za nie
Bogu***[18].

Niepokalanemu Sercu, *Mater
Ecclesiae*, składamy dziękczynienie
wiernych Opus Dei oraz błaganie,
abyśmy zawsze umieli wiernie
odpowiadać na to, o co prosi nas Bóg
w służbie Kościołowi i duszom.

[1] Św. Josemaría, Notatki z
nauczania ustnego, w Álvaro del
Portillo, *Rendere amabile la veritr*,
Libreria Editrice Vaticana, Cittá del
Vaticano 1995, str. 49.

[2] Św. Josemaría, Wypowiedź na
Sesji plenarnej Specjalnego Kongresu
Generalnego, 12 IX 1970.

[3] Álvaro del Portillo, *Carta 28-
XI-1982*, nr 3, w *Rendere amabile la
veritr*, o. c., str. 50.

[4] *Ibidem.*, str. 49.

[5] Spr. P. Rodríguez, F. Ocáriz, J.L. Illanes, *Opus Dei w Kościele* [6] Jan Paweł II, Konst. apost. *Ut sit*, 28 XI 1982.

[7] Kongregacja Nauki Wiary, List *Communione notio*, 28 V 1992, nr 7.

[8] Św. Josemaría, *Carta 31-V-1943*, nr 1.

[9] Jan Paweł II, Adhort. Apost. *Pastores Gregis*, 16 X 2003, nr 44.

[10] *Ibidem.*

[11] Jan Paweł II, *Przemówienie z okazji kanonizacji św. Josemarii Escrivy de Balaguer*, 7 X 2002.

[12] Zob. Kongregacja Nauki Wiary, List *Communione notio*, 28 V 1992, nr 16.

[13] Jan Paweł II, *Przemówienie z okazji międzynarodowego spotkania*

na temat Listu apostolskiego "Novo millennio ineunte", 17 III 2001.

[14] Álvaro del Portillo, *Carta 8-XII-1981*, nr 14, w *Rendere amabile la veritá*, o. c., str. 46.

[15] *Statuta*, nr 174, §1.

[16] Álvaro del Portillo, *Carta 8-II-1981*, nr 7, w *Rendere amabile la veritá*, o. c., str. 43.

[17] Benedykt XVI, *List z okazji 50-tej rocznicy święceń kapłańskich Prałata Opus Dei*, 9 VII 2005.

[18] Św. Josemaría, Notatki z nauczania ustnego, w *Rendere amabile la veritá*, o. c., str. 49.